

פרשת בא

התקבלתי". וכתב שם הר"ן, שדין זה הוא דוקא בבנים הסמוכים על שולחן אביהם, ולכן מועילה אמירת אביהם "הריני כאילו התקבלתי", אבל אם אינם סמוכים על שולחן אביהם, אלא אוכלים משל עצמם, לא תועיל אמירת אביהם אלא צריך שיאמרו הם עצמם "הרינו כאילו התקבלנו". עד כאן מסוגיית הגמרא בנדרים. וזה ידוע, כותב בעל "שבות יעקב", שאנו אוכלים הכל וסומכים על זכות אברהם, כאשר מזכירים אנו בכל תפילותינו את האבות הקדושים, ובצרותינו להם צר, כפי שלמדנו ממאמר הכתוב "וירעו לנו המצרים ולאבותינו" - מכאן שהאבות מצערים עצמם בקבר בצרותינו, ואם כן כך צריך להיות גם להיפך, ובודאי שבשמחתנו יש גם להם שמחה.

זו הכוונה בעניינינו: "אותו צדיק", שכל העולם נשען על זכותו, הוא שיתרעם על שלא נתקיים בישראל "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", אבל בלי תרעומתו של אברהם - לא היה צריך הקב"ה לקיים את הבטחתו, שהרי ישראל עצמם לא רכשו את הרכוש, באמרם "הלואי שנצא בעצמנו", והרי זה כמו שאמרו "הרינו כאילו התקבלנו". אולם מכיון שישראל סמוכים על שולחן אברהם, אותו צדיק יסוד עולם, והוא לא יוותר אלא יתרעם על אי-קיום הבטחה, על כן ציוה הקב"ה למשה: "לך ואמור להם לישראל: בבקשה מכם, שאלו מצרים כלי כסף וכלי זהב!" (כמוצא שלל רב)

"ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והפיתי כל-בכור בארץ מצרים" (יב.יב).
ובהמשך התורה מוסיפה עוד (לקמן פס' כג): "ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף".

הקשה בספר "עוד יוסף חי":

א. כיון שה' נגף את בכורי מצרים בעצמו, ולא ע"י מלאך, מה היה תפקידו של המשחית במצרים, עד שנאמר לבני"ש שלא יצאו מפתח ביתם "שכיון שנתנה רשות למשחית שוב אינו מבחין בין צדיק לרשע"?

ב. ועוד, מדוע היה הקב"ה צריך לעבור במצרים בכבודו ובעצמו, ולא נגף את בכוריהם ע"י המשחיתים?

ג. אם כבר הקב"ה בעצמו היכה במכת בכורות, מה היה צורך לתת דם על המשקוף ועל שתי המזוזות, הרי הקב"ה יודע להבחין בין בית מצרי לבית יהודי?
ד. ועוד קשה, מדוע נאסר עליהם לצאת מפתח ביתם, ש'מכיון שניתנה רשות למשחית, אינו מבחין בין צדיק לרשע' - והלא הקב"ה בכבודו ובעצמו הכה את בכורי מצרים, ובודאי יודע להבחין.

ה. על הפס' "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו" כתבו בעלי התוס', דהנס היה כך: אע"ג שאמרו חז"ל (ב"ק ס): 'כלבים צועקים מלאך המוות בעיר', וא"כ היה להם לצעוק בשעת מכת בכורות, אפילו הכי 'ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו'. וקשה, אם הקב"ה הכה את המצרים א"כ לא היה מלאך המות.

אלא, התשובה היא, שכאשר שמעו המצרים את מכת בכורות, הבינו שהיא תעשה ע"י משחיתים ממרום, וראו שבני"ש מזים מדם הפסח על המשקוף, כדי שהמשחית לא יבוא אל בתיהם, ביקשו המצרים להתחכם לגזרת הבורא. מה עשו? הכריחו את בני"ש להחביא בבתיהם את בכורי מצרים, ששם אין המשחית רשאי להיכנס.

אבל מי הוא אשר יכול להפר את גזירת הבורא, ומי שמבקש להתחכם לא די שלא יצליח אלא רק יפסיד בכפלים... מה עשה הקב"ה? שלח את המשחיתים לנגוף את הבכורים שבבתי מצרים, ומשלא מצאום שם, נגפו את גדול הבית כפי שאמרו חז"ל, ואילו הוא בעצמו פקד את בני"ש, והכה שם את בכורי מצרים המתחבאים מפני גזרתו.

וזה מה שנאמר "ועבר ה' לנגוף את מצרים... ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף", כי המשחית לא מבחין בין צדיק לרשע, לכן לא יתן המשחית לבא אל בתיכם, אבל המשחית הלך לבתי המצרים לנגוף את בכורי מצרים, ומשלא מצאם הרג את גדול הבית. לפי זה מובן מה שאמרו המצרים "כולנו מתים", ונתקיים בהם הפתגם "הגמל הלך לבקש לעצמו קרניים, וקטפו לו את האזוניים" (סנהדרין קו). וזהו שנאמר "ולמען תספר באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים", ופירש רש"י: 'צחקתי עליהם', "ואת אותתי אשר שמתי בם", כלומר, ע"י האותות שהוריתי לבני"ש לשים על הבתים, טעו המצרים לחשוב, שיש להם פתח הצלה, ונפלו מן הפח אל הפחת...

כתתור ופרח!

(להתעדן באהבתך)

"ועתה שא נא חטאתי אך הפעם והעתירו לה' אלקיכם ויסר מעלי רק את המות הזה" (י.יז).

מבאר הכלי יקר: מפני מה אמר פרעה למשה ואהרן 'שא נא' - בלשון יחיד, ולא אמר 'שאו נא'. לפי שמשנה גדל בבית המלכות, הכיר אותו פרעה כאדם עניו מאוד, המוחל לכל המצער אותו, ולכן ידע שאין צורך לבקש ממנו מחילה, ודבריו היו מכוונים רק לאהרן, שפרעה לא ידע מה טיבו.

מונא בספר 'ראש גולת אריאל' (ח"א עמ' תיב): הרה"ק האמרי אמת זיע"א היה משתדל להיטיב בכל דרך אפשרית לכל מי שהתנהג עמו שלא כשורה או הציק לו. בעיר ביאלה, בה שהה לאחר נישואיו, גר אדם שהציק לו רבות, אולם הרבי זצ"ל לא שת לבו ולא הגיב.

לימים, כשפרצה מלחמת העולם הראשונה התרושש הלה ונשאר בחוסר כל, והגיע כפליט לעיר וורשא שבה התגורר האמרי אמת. כששמע על כך הרבי, השתדל וחיפש לעזור לאיש בכל דרך אפשרית, וקירב אותו באופן יוצא מהכלל. אמרה לו הרבנית ע"ה, "ניכר שאתה עוד לא שכחת כי אדם זה הציק לך בעבר, אך כמדומה שהוא מעולם לא התכוון להציק לך באותה מידה שאתה מבקש כעת להיטיב עמו".

"ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים" (י.כב).

מפרש רש"י: 'ולמה הביא עליהם חושך? שהיו בישראל שבאותו הדור רשעים וכו'. ועוד, שחיפשו ישראל וראו את כליהם, וכשיצאו והיו שואלין מהן והיו אומרים אין בידניו כלום אמרו לו אני ראיתי בביתך ובמקום פלוני הוא'.

מדוע דוקא למכת חושך ביקשו חז"ל טעם וסיבה, והלא לא מצאנו ששאלו למה הביא עליהם דם וצפרדע, כינים וערוב, דבר ושחין, ושאר המכות - ומה שנתנה החושך?

הסבר נחמד כתב על כך הגאון רבי אברהם נשר (אדלר) זצ"ל, מחכמי ירושלים בספרו 'פרחי שושנה':

מטרת המכות לא היתה לשכנע את המצרים כי אך בגין אי שחרור העבדים העבריים נוחתת עליהם צרה אחר צרה, כי בדר רגיל הוא בכל ארץ וארץ שמתרחשות לעיתים פורענויות שונות, כך טבעו של עולם, ואף שבודאי הכל מיד ה', אבל ליבם של הגויים ממילא אטום מלהבין זאת, ועל כן הם תולים את כל המאורעות בסיבות 'טבעיות'...

מה, בכל זאת, היה אמור לשכנע את המצרים כי לא מדובר באסונות מקריים? - העובדה שכל המכות פסחו בעקביות על בני ישראל. עובדה זו כשלעצמה צריכה היתה להוכיח למצרים כי אין זה מקרה, שאם לא כן, כיצד זה מדלגים כל 'המקרים' ואינם פוגעים בעבדים העבריים? - אלא יד ה' פגעה בהם על סירובם לשמוע בקולו.

משום כך, בשאר המכות לא היה טעם לשאול מדוע באו, כי בכולן יכלו המצרים לראות בעליל כי לא נגעו בישראל לרעה, אולם מכת חושך שונה, שהרי בה "לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו" - ומניין יכלו לדעת שלבני ישראל היה אור במושבותם? ומאחר לא יכלו לדעת, הלא עלולים היו להכביד אל ליבם, ולגמור בדעתם כי גם בני ישראל סובלים בחושך!

על כך משיב רש"י, שבשלושת ימי האפלה חיפשו ישראל וראו את כליהם, ולאחר כן, כאשר רצו המצרים להעלים את כליהם, היה הישראל אומר לו: אני ראיתי בביתך במקום פלוני, ואז נוכחו המצרים לדעת שאמנם בישראל לא שלט החושך...

"דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה פלי כסף וכלי זהב" (יא.ב).

ידועה הקושיא: היתכן לומר שהקב"ה חשש רק מפני מה שיאמר אברהם, ולא מצד עצם קיום הבטחתו?

זאת ועוד - **תמה הגאון רבי יעקב ריישר, בעל "שבות יעקב"** (בפירושו "עיון יעקב" על אגדות הש"ס) - למה מכנה הקב"ה את אברהם בשם "אותו צדיק", היה לו לומר "שלא יאמר אברהם"?

והוא מיישב על פי הגמרא במסכת נדרים (כד): "האומר לחבירו: קונם שאתה נהנית לי אם אי אתה נותן לבני כור של חיטים ושתי חביות של יין וכו', וחכמים אומרים: אף זה יכול להתיר את נדרו שלא על פי חכם, שיכול לומר: הריני כאילו

יהודי בר אוריין מנכבדי קהילת 'נחלת משה' שבבני ברק, שם כיהן כרב הרה"ג בן-ציון שלום פלמן זצ"ל בעל ה'שלמי תודה' (שיום פטירתו השביעי חל בער"ש הבאה - פר בשלה), סיפר על חופשת קיץ נדירה של הרב. וכפי שסיפר לנו, כך נספר לכם, כמעט מילה במילה.

אותו יהודי שיחי' נכנס לבית הרב, בעיצומן של שלושת השבועות, לקראת חודש אב. הוא הניח סכום כסף מכובד על השולחן ופתח ואמר: 'כבוד מורנו ורבונו, הנה כסף לרב, כדי לקנות מזוג, שיהיה בבית שלכם לפחות מזוג אחד'.

היה זה בימים ההם, לפני קרוב לשלושים שנה, כאשר עוד היו בתים רבים שבני ברק שלא היה בהם מזוג. ומובן שאחד מהבתים הללו היה בית הרב פלמן.

הרב פלמן חיבב את כוונתו ואת רצונו לתת לו מזוג, והגיב: "תודה. יישר כוח. אבל כעת אני לא יכול להתקין מזוג, כי אין לי אפשרות לחבר את המזוגים לגנרטור-שבת, ופירוש הדבר, שבשבת נאלץ

לשבת בחום, לעומת ימי השבוע הממוזגים, וזה ההיפך ממכוד שבת, לכן אינני יכול לקחת את הכסף".

היהודי לא רצה להחמיץ את ההזדמנות ליהנות תלמיד חכם מנכסיו, שזו זכיה רבה הנותנת חיים, לכן אמר לר' בן ציון: 'עם כל זאת אשאיר את הכסף ביד הרב, לדידי הוא כבר שייך לרב. יעשה הרב בכסף מה שליבו חפץ'.

הרב הרה"ג רגע קצר, ולא סיבר.

ר' בן ציון לקח את הכסף, ואף הסביר מדוע ולשם מה הוא לוקח. וכך אמר: "היות שמדי שנה אני נוסע למושב 'בית מאיר' לנוח כשבועיים בחודש אב, אקח את הכסף לענין זה של החופשה".

היהודי הנכבד שמח לשמוע כי הרב ינהה מהכסף, ומיד החל לפסוע לכיוון דלת היציאה.

ואז הוא שומע דברים תמוהים. ומרתקים.

חתנו של הגאון ר' בן ציון, שקודם לכן ישב בשתיקה בצדי החדר, התקרב לשולחן של הרב, ותמה בקול: 'לשם מה השווער צריך לחופשה במושב 'בית מאיר'? הרי המקום ניתן לנו חנים אין כסף. בנדיבות לבו של ראש הישיבה. אנו מתאכסנים בחדרי פנימייה של בחורים (כפי

שהם נראים) ללא תשלום. אפילו הנסיעות מבני ברק עד 'בית מאיר' לא עולות פרוטה, כי רבי ישראל פלמן - אחיו של השווער, מסיע אותנו ברכבו, אם כן לשם מה אנו צריכים כסף, ועוד כסף גדול?!

התמיהה הייתה תלויה בחלל הבית.

היהודי הנדיב, לא היה מסוגל לחוץ על ידית דלת היציאה. עמד בצפייה לשמוע, מה תהיה התשובה. ר' בן ציון היה גאון השתקנים, אבל לנוכח תמיהה כזו נאלץ לענות, והנדיב שומע.

התשובה: "אתה צודק, לא עולה לנו כסף. אך אסביר לך מה שקורה כאן".

"מדי שנה אני יוצא להחליף אוויר בהרי ירושלים, אמא סבורה שזה מאד חשוב לבריאותי, ובאמת אני מרגיש שהדבר מועיל. אבל הנופש שלנו שוברו בצדו. כיון שבקהילתנו יש משפחות שזקוקות גם הן לצאת קצת עם הילדים, הם חייבים את זה. אך אין להן פרוטה! תמיד כאשר אני נוסע לבית מאיר, המנוחה והאוויר

מהולים בכאב ולא מטיבים איתי לחלוטין, היום אשלח להם כסף שיכולו גם הם לצאת קצת עם הילדים. או אז המנוחה והאוויר ב'בית מאיר' בשנה זו - יהיו מושלמים! נופש טוב ורואו! בעזרת ה' נחליף כוחות ותהיה לנו אפשרות לשוב רעננים".

יצא מהחדר חתנו של ר' בן ציון בכפיפות קומה, יצא מהבית היהודי נדיב הלב ונשם לריאותיו אוויר פסגות. מושגים בבין אדם לחברו.

סיפור נפלא נוסף, סיפר בנו שליט"א:

שבוטב לילדים, כידוע לידועין - אין בה חיסרון, ואינה מלמדת על בעיה כלשהי, אלא אדרבה, עדות היא לחוכמה ופיקחות. אני הייתי כזה ילד נמרץ ושובב. המיטה בחדר הילדים נשברה, כפי שקורה בכל בית יהודי, כשהילדים קופצים ומקפצים עד שקרשי המיטה מתנתקים זה מזה. הקרש האחד המחזיק את אורכה של המיטה התפרק לחלוטין. בקרש היו כמה מסמרים גדולים.

אבא ניגש לתקן את המיטה עם פטיש וצבת בידו, התכופף וטיפל בכמה מקומות במיטה מלפניה

ומאחוריה, לפני השלב האחרון בו יצמיד את הקורה למיטה.

אבא ביקש ממני לשמור ביתיים בצד על הקרש הגדול שבו המסמרים. אבל הייתי ילד קטן ולא שמרתי. הנחתי את הקרש על הרצפה לידו, והסתכלתי במעשיו, זה היה מעניין. אבא לא שם לב ותוך כדי טיפול ברגל המיטה, התיישב על הקרש הגדול עם כל כובד הגוף, ושלושה מסמרים גדולים ננעצו בחלק העליון של רגלו. גניחה נשמעה מפיו. ומיד התרום וניתק את המסמרים שננעצו בו. ואז ראיתי כי נזול ממנו דם. נחרדתי. ציפיתי שאבא יצעק, אך אבא לא אמר לי אף לא מילה אחת.

היה ניכר עליו כי הוא מתייסר, הוא נשך את השפתיים בחוזקה. עד היום אינני יודע אם חשק את השפתיים מחמת הכאב או גם כדי להימנע מלומר לי מילה. כך או כך - הוא שתק ונשך שפתיים.

מה קורה כאשר ילד יהודי כשר רואה את מה שמתרחש, ואת הדם מהרגל של אבא?

התחלתי לבכות. פרצתי בבכי ספונטני. נקל להבין מה הרגשתי באותו רגע.

אבא שאל אותי: "למה אתה בוכה?" עניתי לו "כי אני עשיתי את זה, לא שמרתי את הקרש, והנחתי אותו על הרצפה".

"נו, אז מה אתה רוצה עכשיו?" שאל אותי. אמרתי "אני עשיתי לא טוב, ועכשיו אני רוצה לעשות טוב, זה כואב לי מה שקרה".

"אבא הסתובב מולי בבת אחת. הביט עלי בחוזקה. בעוצמה".

"הוא לא הסתכל על הדם שניגר מרגלו. אלא הביט עלי. ואז תפס בידי העדינות בלחי הרטובה מדמעות, ליטף אותי קלות, ואמר נחרצות: 'צחק, אם אתה רוצה לעשות לי טוב, תשב ותלמד, תשב ותלמד זה יעשה לי טוב'."

זה מה שהיה לו לומר לי באותו רגע.

ואם המסמר חדר פנימה לרגלו של אבא לעומק מילימטר, המשפט הזה חדר בי בעומק קילומטר...

בשבועות הקרובים המ'למד' בחיידר היה מופתע מההתקדמות הלימודית שלי. אבל לא יכולתי להסביר לו, והוא לא יכול היה להעלות בדעתו, כמה דם שפך אבא בשביל כך.

(מהספר הנפלא 'ספר לא שם' - לדמותו של הרב בן ציון פלמן זצ"ל)

מאצרותיו של הרב ישראל דנרוביץ שליט"א מח"ס 'הנחמדים מזהב', ערך

פנינה לשבת
בענייני הלכה ואגדה

תאונת הרכבת

סיפר הרה"ק רבי מרדכי חיים מסלונים זיע"א את אשר שמע בעצמו מפי בעל המעשה, ר' אשר, המכונה ר' אושקע, שהיה אחד מחשובי חסידי קרלין בטבריה וממתפללי בית הכנסת 'רייסין' שם. ר' אושקע היה איש נכבד ואף זכה להיות כותב תורתו של הרה"ק הבית אהרן זיע"א. ביום מהימים נסע ר' אושקע להקביל את פני רבו הרה"ק הינוקא מסטולין זיע"א, המכונה 'דער פרנקפורטער' על שם מקום קבורתו. לאחר ששהה אצל רבו ומילא אסמיו בשבוע רוחני, נכנס ר' אושקע לרבו בכדי לקבל ממנו את ברכת הדרך ולהפריד ממנו לחיים ולשלום.

למרבה הפלא נענה הרבי ואמר לו: שנינו (ב"ק ס:): "לעולם יכנס אדם בכי טוב ויצא בכי טוב". ופירש רש"י: "ככי טוב - בעוד חמה זורחת ילין במלון ולא ימתין עד שתחשך, ולבקר לא ישכים לצאת עד שאירי. כי טוב, לישנא מעליא האור כי טוב כלומר טוב הוא לצאת בו ולכנס בו מפני המזיקין והליסטין". לפיכך אבקשך שאל תסע בלילה אלא תמתין עד מחר, ותסע בבוקר.

ר' אושקע, נבוך כולו, הסביר לרבי שהדבר אינו מציאותי: אם יתעכב בלילה בסטולין, הוא יאחר את הרכבת היוצאת לאודסה, וכך לא יוכל להספיק את האוניה היוצאת לארץ ישראל ולא יהא בידו אפשרות להגיע לחת הפסח לביתו. הרבי ניסה שוב ושוב לשכנע את ר' אושקע שלא יסע עכשיו, אך ר' אושקע עמד על שלו, שיש ברצונו להגיע לבית לפני חג הפסח. בדיעבד הסכים הרבי, אלא שהרבי לא הסתפק בברכת פרידה גרידא אלא ליווה אותו עד לשער החצר, שלא כהרגלו, כרואה ברוח קדשו שהחסידי זקוק לשמירה עליונה מיוחדת על כך שהוא נוסע בלילה.

כשר' אושקע כבר ישב על מקומו ברכבת הנוסעת לאודסה, עלה כומר רשע לרכבת ופנה למבקר בציווי, שמהיות ואין ברצונו לראות יהודים בנסיעה, לפיכך הוא פוקד עליו שיעביד תיכף ומיד את כל היהודים נוסעי הרכבת אל הקרון האחרון, שהיה קרון זול ופשוט יותר. כמובן שלר' אושקע לא הייתה ברירה והוא ציית להוראה.

ברמהלך הנסיעה הארוכה התנגשה הרכבת ברכבת אחרת שבאה ממולה, כל הקרונות התרסקו ונחרסו ונמחצו כליל על יושביהם, ויושביהם מתו במיתה משונה, כשביניהם

הכומר הרשע. גם ר' אושקע שישב בקרון האחרון קיבל מכה חזקה בראשו ממהדף העצום ונפצע, עד שהוצרך לאישפוז ארוך בבית חולים. או אז הבין ר' אושקע מדוע הרבי ביקש ממנו שוב ושוב שישע בבוקר ולא יסע עם רכבת זו, ובלית ברירה המשיך לו ישועה נפלאה עם אותו הכומר שגירשו לקרון האחורי. סיים הרה"ק רמ"ח מלסונים ואמר: שר' אושקע אף הראה לו את רושם המכה שנתר בראשו (זיכרון עז; מאמר מרדכי).

את דין זה שייצא אדם בכי טוב דורשת הגמרא מתוך דברי הפסוק בפרשתנו (יב, כב): 'ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר', שבשעות היום, מהבוקר והלאה, הוא הזמן הטוב ביותר לצאת בו לדרך. והקשה רבינו הפני יהושע: מה ראה יש מאותו הלילה לשאר כל הלילות, והלא על אותו הלילה שנינו שם לעיל שהייתה בו מכת בכורות, ולפיכך נצטוו שלא לצאת עד בוקר "כיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין בין צדיקים לרשעים; ולא עוד, אלא שמתחיל מן הצדיקים תחלה", ומה ראה יש מכאן לשאר לילות שלא ניתנה בהם רשות למשחית, שאף בהם יש לצאת רק בבוקר.

וייתכן עלולת בזה באופן מיוחד, שאכן אין הסיבה לצאת בכי טוב באה מן שבמצירים לא יצאו בלילה אלא דווקא מן שיצאו בבוקר; אין כאן שלילת הלילה אלא ציון מעלת היום. כי אם אכן הסיבה לא לצאת בלילה באה בגלל שבאותו לילה לא יצאו, שפיר יש לדחות ולומר שאין כל ראייה לתמיד, כיון שבאותו הלילה הייתה סיבה מיוחדת שלא יצאו, שניתנה רשות למשחית אולם ההגדרה היא שונה: יש מעלה לצאת בכי טוב בגלל שבני ישראל יצאו ממצרים בכי טוב, ובכך נפעל ונחלק לדורות שיציאת היום היא יציאה טובה וראויה.

ואלו דברי המחצית השקל ('ואה"ס תסח): "ונודע דבכל הזמנים שאירע לאבותינו ענין מה, כשיגיע זמן ההוא שוב מתעורר קצת מעין אותו דבר וענין ההוא", ואם כי אכן דבריו אמורים לגבי ימים מסוימים, אולם בעומק הדברים ברור שגם באותה השעה שבה אירע לאבותינו ענין מה, כשתגיע השעה הזאת יתעורר אותו דבר וענין ההוא. ובפרט בכל מה שאירע בזמן יציאת מצרים, שנחלק לדורות כדברי האוה"ח הקדוש על הפסוק (במדבר כג כב): "א-ל מוציאם ממצרים" - "כי לא יציאה ראשונה לבד אלא בכל שנה ושנה מוציאם כנזכר", הרי שבאותה מידה יש לומר שנחלק לדורות גם על שעת היציאה.

לעילוי נשמת
דניאל הכמת בן דוד, אליהו בן תנה יונה, שושנה פורן בת טאוס, חנה יונה
בת רומיה, פרבין נמכי בת עוסניגאן, שולמית חווה בת הר"ר רפאל ז"ל

לדיווה הגון
שרה בת אילה,
רבקה בת דבורה
אסתר בת חנוה

לרפואת
ראובן בן שרה, נסים בן חורם, מונירה
בת פרבין נמכי, אביעד מאיר יהודה בן
עדיה, בתושח"י

העלון מוקדש להצלחת בוד"י ישי בן אילה, רחמים בן
מונירה, עידן וליבך בני מרים, משפ' מנצור וכל
התורמים והמסייעים בהפצה. אליהו בן אילה,